

De laatste woorden van koning David

2 Samuël 23:1-7

Inleiding

Het levenseinde van koning David kunnen wij bekijken vanuit twee gezichtspunten: het ene is *historisch*, het andere *typologisch*. Het eerste vinden we in 1 Koningen 2, waar het laatste woord van de oude koning tot zijn zoon Salomo als volgt luidt: “(...) *want u bent een wijs man en weet wel, wat u hem doen moet om zijn grijze haar met bloed in het dodenrijk te doen neerdalen*” (vs. 6,9). Bloed op de lippen van de stervende strijder, die een man van de oorlog was geweest van zijn jeugd af. De Filistijnen en Amalekieten konden ervan getuigen.

Het zijn herinneringen aan rechtvaardige en heilige oordelen, vermengd met herinneringen aan zonde, schaamte en pijn. Denk aan het Terebintedal, aan Siklag, aan het rechtvaardige oordeel over de boodschapper van de dood van Saul, aan de zonen van de Beërotiet Rimmon (2 Sam. 4). En was het daarmee maar opgehouden! Er was ook nog de wrede moord op Uria, en het woord van Natan: “*U bent die man*”. Het werpt allemaal een sombere schaduw over de overwinningen, zeker als wij hier de laatste woorden horen over de vijanden van de koning.

Hoe verfrissend is dan het andere beeld dat de Geest van God ons voorstelt in een heel andere atmosfeer en een andere context, en wel in de profetische woorden van 2 Samuël 23:1-7. Wij lezen in 2 Petrus 1:20 dat geen enkele profetie van de Schrift een eigen uitlegging toelaat. Ieder woord dat David hier uitsprak, voerde verder dan de verhaalde geschiedenissen en feiten. Deze woorden zijn voor ons hart als het ware een poort naar de hemel (vgl. Gen. 28:17). Wij zien hier de grote Zoon van David, Christus Zelf, die meerder was dan hij.

Elk woord spreekt op een bewonderenswaardige manier van Hem, die zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid overtrof: “*Spreuk van David, de zoon van Isai, en spreuk van de man die hoog geplaatst is, de gezalfde van Jakobs God, de liefelijke in Israëls lofzangen*” (2 Sam. 23:1). Hierdoor worden onze blikken gericht op de kribbe van Betlehem, op de woning te Nazaret, op de Mens Christus Jezus, de timmerman en de zoon van een timmerman! In het

evangelie naar Lucas stelt Christus Zichzelf zo aan ons voor. Hij is de Zoon van David, de zoon van Isai (Luc. 4:32), ongeëerd onder degenen die in purper en fijn linnen gekleed waren. Als je aan het hof informeerde wie hij was, kreeg je hetzelfde antwoord dat in 1 Samuël 17:55 met betrekking tot David werd gegeven: “(...) *ik weet het niet.*” David moest dus voor zichzelf antwoord geven op de vraag: “*Wiens zoon zijt gij, jongeling?*” En David antwoordde: “*De zoon van uw knecht, de Betlehemiet Isai*”. Zijn huis was slechts gering en hij was de minste in dat huis.

Zo was David en zo was de Heer Jezus, die nederig van hart was, de Metgezel van de armen van de kudde: “*De vossen hebben holen en de vogels nesten; maar de Zoon des Mensen heeft geen [plaats] waar Hij het hoofd kan neerleggen*” (Luc. 9:58). Dit is een onuitsprekelijke genade! Hij die Gods Metgezel was, heeft Zichzelf vernederd om de laagste plaats in te nemen. Dit trekt de liefde van ons hart: als wij Zijn voeten bedekt zien met het stof van de weg, een vermoede Pelgrim, veracht en van mensen verlaten, hoewel Hij Gods geliefde Zoon was. Hij werd evenals David vervolgd als een veldhoen op de bergen (1 Sam. 26:20).

De Man die hoog geplaatst is

Nu worden wij echter om zo te zeggen van Lucas de evangelist naar Lucas de historicus gevoerd. Want in Handelingen 1 stelt hij ons de nederige Zoon van Isai voor als ‘de Man die hoog geplaatst is’. In Zijn vernedering nam Hij de gestalte van een Slaaf aan. Hij was gehoorzaam aan de wil van de Vader tot de dood, ja, tot de kruisdood. Maar toen Hij het laagste punt van Zijn vernedering had bereikt, werd Hij uit de doden opgewekt door de heerlijkheid van de Vader (Rom. 6:4).

Zijn verhoging is heerlijk, want God heeft Hem gesteld boven alle gezag en overheid en kracht en heerschappij, boven alle naam die genoemd wordt in deze, maar ook in de toekomstige eeuw (Ef. 1:21). De scepter van het koningschap is in Zijn hand. Hij zit op de troon in luisterrijke heerlijkheid, aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel. Hij is niet langer de

verachte Nazireeër. Petrus predikte dat God Hem had gemaakt tot Heer en tot Christus, ‘deze Jezus die u hebt gekruisigd’ (Hand. 2:36).

De Gezalfde

Hij die eenmaal veracht was en die nu verhoogd is, is dus ook de Christus, de Gezalfde. Hij is ‘de Gezalfde van Jakobs God’ (2 Sam. 23:1). Hij is het Middelpunt van al Gods raadsbesluiten ten aanzien van Israël, de volken en de hemelse Gemeente. David sprak over de rechtvaardige Koning, die zou komen; en zijn hart trilde van blijde woorden (Ps. 45:2). David zelf was gezalfd met de oliehoorn in de hand van Samuël. Maar de Gezalfde van Jakobs God staat hier in een visioen voor Davids ziel.

Koning David heeft evenals Abraham vooruit gezien naar de dag van de heerlijkheid van de Messias (Joh. 8:56). Hij heeft Hem gezien, die zowel Davids Zoon als Davids Heer is, de overste van de koningen van de aarde (Openb. 1:5), die als Koning in eeuwigheid troont (Ps. 29:10). Christus heeft de sleutel van David (Openb. 3:7). Hij zal vragen en Hij zal de volken ontvangen tot Zijn erfdeel (Ps. 2:6,8).

De Liefelijke in Israëls lofzangen

Het volgende woord van de stervende David brengt ons tot weer een andere heerlijkheid van Christus. David moet op die manier de wegen van Gods regering illustreren. Hij was ‘de liefelijke in Israëls lofzangen’. David heeft veel gezegd en gezongen in liefelijke psalmen en melodieën. Maar Hij heeft nooit muziek laten horen die gelijkstond aan dat wat over de lippen van de Heer Jezus kwam. De Heer sprak woorden van genade, liefde en medelijden.

Helaas was het hart van Israël verhard en hun oren doof. Zij waren koud en onverschillig, wantrouwend toen zij de stem hoorden van Hem die sprak zoals nog nooit een mens gesproken had (Joh. 7:46). Horend, hoorden zij niet. Zo zweeg de stem te midden van het volk en moest de liefelijke Zanger zich in een rouwkleed hullen in plaats van in een lofgewaad (Jes. 61:3). Hij sprak een treffende weeklacht uit over de opstandige stad: “*Jeruzalem, Jeruzalem! (...) hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamelen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels, en u hebt niet gewild?*” (Luc. 13:34). Hij keerde Zich bedroefd af van de stad, die een “*vreugde voor de ganse aarde*” was (Ps. 48:3). Hij verliet haar en liet haar eenzaam achter. Jeruzalem werd nu niet meer beschermd door de schaduw van Zijn eeuwige vleugels.

Spoedig hierna werd Zijn stem tot zwijgen gebracht op de heuvel Golgota om opnieuw te weerklinken op de heerlijke morgen van de opstanding, toen de banden van de dood werden verbroken. Christus heeft Zijn plaats ingenomen in het midden van Zijn broeders en

Hij schaamt Zich niet hen zo te noemen (Hebr. 2:11). Zijn stem laat zich opnieuw horen, nu niet om een opstandige en verdorven natie tot bekering te roepen, maar om in het midden van de Gemeente een loflied voor God de Vader te zingen (Ps. 22:23). Wanneer wij als verlost en onbevleerd mogen innemen in dit hemelse koor, stemmen wij met Zijn lofzang in. Wij brengen Hem eer vanwege Zijn overwinning. Maar dit is bijna al een hemels gebeuren. De Geest van God zegt ons dat er in de toekomst nog een vervulling zal zijn in het loflied dat hier op aarde God zal worden toegebracht (Ps. 22:25-26). Israël zal Hem prijzen in de grote gemeente in het duizendjarig Vrederijk. Een heilige aanbidding, een reine offerande zal Zijn waardigheid verkondigen.

Opnieuw wordt Christus ons hier voorgesteld als het instrument van de goddelijke mededelingen: “*De Geest des HEREN spreekt door mij, Zijn woord is op mijn tong*” (2 Sam. 23:2). Ook in Handelingen 1:2 lezen wij dat de Heer Jezus door de Heilige Geest bevelen gaf aan de door Hem gekozen apostelen. Inderdaad, zolang Hij op aarde was, bleef Hij de nederige en afhankelijke Mens, die door God werd geleid in woord en daad. Alles wat Hij deed, was de directe uitvoering van wat de kracht van de Geest wilde dat gedaan zou worden. Niet alleen sprak de Geest des Heren door Hem, maar ook ‘Israëls God’ en ‘Israëls Rots’ (2 Sam. 23:3).

Het geloofsoog wordt hier gericht op de eigenschappen van de Vorst die over alle dingen zal regeren, op Hem wiens koninkrijk geen einde zal hebben. Laten wij daarbij wel opmerken dat God altijd de Rots van Israël is geweest. Het volk heeft inderdaad jammerlijk gefaald, de toorn is over hen gekomen tot nu toe. Maar de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk (Rom. 11:29). Israël zal in de toekomst rust en verkwikking vinden in Hem, die als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land zal zijn (Jes. 32:2).

De rechtvaardige Heerser

De karaktereigenschappen van degene die over de mensen moet heersen tot hun voordeel en tot heerlijkheid van God zijn:

- gerechtigheid;
- gehoorzaamheid;
- afhankelijkheid.

Deze eigenschappen zijn alleen volmaakt te vinden bij Hem die niet kwam om Zijn wil te doen, maar de wil van God die Hem had gezonden: “*Een rechtvaardige Heerser over de mensen, een Heerser in de vreze Gods.*” Saul heerste voor zichzelf. David en Salomo waren in hun glorie tijd niet te evenaren door andere koningen uit de geschiedenis van Israël. Maar zij moesten hun aangezicht met schaamte bedekken en instemmen met de woorden van de verootmoedigde koning: “*Maar niet also mijn huis bij God!*” (2 Sam. 23:5). Dus wenden wij ons af van David om te kijken

naar Hem die zonder begin van dagen of einde van leven is. Christus is een koninklijk Priester naar de orde van Melchisedek (Hebr. 7:1-3).

David beschrijft ook de toenemende heerlijkheid van het koninkrijk onder de regering van de Vredevorst. Wat hij zegt is werkelijk wondermooi: *“Hij is als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken; door de glans na de regen spruit jong groen uit de aarde”* (2 Sam. 23:4). Een zuiver licht zal stralen op de aarde, die nu nog dor en droog is. De woestijn zal bloeien als een roos, lezen wij in de profeet Jesaja (Jes. 35:1). En elders zegt hij: *“Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid en vorsten zullen heersen naar het recht. En die Man zal zijn als een beschutting tegen de wind en als een toevlucht tegen de stortbui, als waterstromen in een dorre streek, als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land”* (Jes. 32:1-2). Op die manier zal men een veilige schuilplaats, verfrissing en rust vinden in de gezalfde Koning, de Christus van God.

David heeft elders ook geprofeteerd: *“Hij zal zijn als de regen die neerdaalt op het grasland, als regenbuien die de aarde besproeien. In zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien en grote vrede, totdat er geen maan meer is. Hij zal heersen van zee tot zee, van de Rivier tot de einden der aarde.”* *“Zijn naam zal zijn voor altoos, zolang de zon er is, zal zijn naam bloeien. Mogen alle volken elkaar daarmee zegenen, hem gelukkig prijzen”* (Ps. 72:6-8;17). Aan dit schitterende vooruitzicht kunnen ook wij de lofprijzing toevoegen: *“Geloofd zij de HERE God, de God van Israël, die alleen wonderen doet. En geloofd zij zijn heerlijke naam voor eeuwig, en laat zijn heerlijkheid de hele aarde vervullen. Amen, ja, amen. De gebeden van David, de zoon van Isai, zijn ten einde”* (Ps. 72:18-20).

Alles is nu lof en aanbidding, zodra David ingaat op de zegen van deze rechtvaardige regering. Toen dat visioen zijn ziel vervulde, kon hij met vuur getuigen: *“Want al mijn heil en alle welbehagen, zou Hij die niet laten uitspruiten?”* (2 Sam. 23:5). Laten wij onszelf afvragen of wij datzelfde vurige verlangen hebben, dat Davids diepste gevoelens raakte? En als de tijd nog niet is aangebroken, blijven wij Hem dan volhardend verwachten? Hoewel de zegen op aarde nu nog niet uitspruit, hebben wij toch deel aan het koninkrijk en de volharding in Jezus. Wij bevinden ons in het gezelschap van de geliefde Johannes op het eiland Patmos (Openb. 1:9). En wij zien ondanks tegenstand, geweld en verdrukking uit naar de komst van de Man

van Gods rechterhand, de Mensenzoon die Hij Zich heeft grootgebracht (Ps. 80:18).

Als Hij komt, zullen de nietswaardigen het gewicht voelen van Zijn rechtvaardig oordeel (2 Sam. 23:6). Want door de adem van Zijn mond en door de verschijning van Zijn komst zal Hij uit Zijn koninkrijk wegdoen alle ergernissen en hen die de ongerechtigheid bedrijven (Matt. 13:41; 2 Tess. 2:8). Het wegwerpen van de dorens spreekt van de rechtvaardige toorn over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus Christus niet gehoorzamen (2 Tess. 1:8). Dan zal de machtige Overwinnaar neerdalen uit de hemel met Zijn blinkend zwaard, en met een dag van wraak in de zin (Jes. 63:4). En de legers die in de hemel zijn, volgen Hem op witte paarden (Openb. 19:14). De vele tienduizenden van Zijn heiligen vergezellen Hem, want: *“Dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn. Hallelujah!”* (Ps. 149:9).

De helden van David

Wij kunnen ons afvragen waarom de namen van Davids helden in ditzelfde hoofdstuk verbonden worden met de profetische woorden die hij uitsprak. Wijst dat niet op het komende koninkrijk, waarin al diegenen openlijk worden erkend die de Geliefde hebben gediend in de tijd dat Hij op aarde verworpen was, die hebben gewandeld in nauwe verbinding met Hem toen de nietswaardigen machtig waren? Richt dit ons oog niet op de tijd dat de rechtvaardige Rechter zal oordelen en de kroon van het leven, de kroon van de heerlijkheid en van de gerechtigheid zal uitreiken (2 Tim. 4:8; Jak. 1:12; 1 Petr. 5:4; Openb. 2:10)? Dan zal Hij zeggen: ‘Wèl gedaan, goede en getrouwe slaaf’. Dan zal ieder zijn lof ontvangen van God (1 Kor. 4:5). Dan zullen zij die nu lijden, mede-erfgenamen zijn met Christus en met Hem regeren.

Als dat zo is, geliefden, moeten wij ons dan niet beijveren om onberispelijk en onbevlekt bevonden te worden voor Hem in vrede (2 Petr. 3:14)? *“In de verwachting van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland Jezus Christus”* (Tit. 2:13). Wij verwachten Hem als de ware David, de Zoon van Isai, de Man die hoog geplaatst is, de Gezalfde van Jakobs God, de Lieflijke in Israëls lofzangen. Hij zal het lichaam van onze vernedering veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:21).

Oorsprong: The Bible treasury

Oude Sporen 2011

